

ΕΤΟΣ 64ον

5 Ιουλίου 2016

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 23 (3288)

Η ΑΣΘΕΝΕΙΑ ΩΣ ΕΥΛΟΓΙΑ

Πόσο μεγάλο πρόβλημα θεωρούνται στην εποχή μας οι άνθρωποι πού έκ γενετής πάσχουν από κάποια πάθηση, χαρακτηρίζονται από αναπηρία ή υποφέρουν από ανίατη ασθένεια! Όχι γιατί, δυστυχώς, κάποιοι φθάνουν να τους αντιμετωπίζουν ως βάρος στην κοινωνία και την οργανωμένη πρόνοια, ή ιδίως οι συγγενείς κάποιες φορές γογγύζουν κάτω από την ευθύνη και τη δέσμευση της διαρκούς διακονίας. Άλλιά γιατί με την ύπαρξη τους και μόνον προκαλούν! Προκαλούν τά μοντέρνα κυρίαρχα πιστεύματα πού θέλουν τόν άνθρωπο περιορισμένο στους όρους και τά σχήματα αυτής της ζωής, παντοδύναμο δέσμιον των επιθυμιών του, προορισμένο να διεκδικεί την πάντοτε παροδική απόλαυση.

Αν όμως αυτά είναι ό σκοπός του ανθρώπου, τότε γιατί γεννιούνται οι άνθρωποι με ειδικές ανάγκες, με ειδικά χαρίσματα, με ειδική αποστολή στη ζωή αυτή, τη στιγμή πού δέν μπορούν να κατορθώσουν όλα τά παραπάνω; Ο κόσμος συνηθίζει να αντιπαρέρχεται τό έρώτημα αυτό με τη συνήθη δικαιολογία: «Ήταν άτυχοι». Ός άτυχία, λοιπόν, ή άτύχημα αντιμετωπίζονται στην καλύτερη περίπτωση οι πιό τυχεροί αυτής της ζωής... Γιατί οι πιό τυχεροί;

«Κύριε, τίς ήμαρτε;»

Τή διακριτική έρώτηση των μαθητών προκαλεί ή θεά ενός έκ γενετής τυφλού στον δρόμο τους. Ποιός άμάρτησε, Κύριε, και γεννήθηκε αυτός έτσι; Ό ίδιος ή οι γονείς του; Ήταν ή συνηθισμένη, επιπόλαιη και εύκολη αντίδραση στά τέτοιου είδους περιστατικά. Κι όσο κι αν είναι γεγονός ότι ή φθορά, ή ασθένεια και ιδίως ό θάνατος, δέν παραχωρήθηκαν ως κληρονομία του ανθρώπου από τόν Άγιο Θεό, αλλά βίασαν τη φύση μας ως άποτελέσματα της παρακοής και της άμαρτίας, έξισου γεγονός είναι ότι μιλώντας για την άμαρτία και τίς συνέπειές της, οι άνθρωποι μιλάμε σάν να άφορούν όλα αυτά κάτι έξω από μās. Και μάλιστα διατυπώνουμε πολύ ώραϊες θεωρίες, άκόμη και θεολογικές, χω-

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ίωάν. θ' 1-38)

Τό φῶς τοῦ κόσμου

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, παράγων ὁ Ἰησοῦς, εἶδεν ἄνθρωπον τυφλὸν ἐκ γενετῆς. Καὶ ἠρώτησαν αὐτὸν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, λέγοντες· Ῥαββί, τίς ἡμαρτεν, οὗτος ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἵνα τυφλὸς γεννηθῆ; Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς· Οὔτε οὗτος ἡμαρτεν οὔτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἀλλ' ἵνα φανερωθῇ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ. Ἐμὲ δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τοῦ πέμψαντός με, ἕως ἡμέρα ἐστίν· ἔρχεται νῦν ὅτε οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι. Ὅταν ἐν τῷ κόσμῳ ᾤ, φῶς εἰμι τοῦ κόσμου. Ταῦτα εἰπὼν, ἔπτυσε χαμαὶ καὶ ἐποίησε πηλὸν ἐκ τοῦ πτύσματος, καὶ ἐπέχρισε τὸν πηλὸν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ τυφλοῦ καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ὑπαγε, νίψαι εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωάμ, ὃ ἐρμηνεύεται, ἀπεσταλμένος. Ἀπῆλθεν οὖν καὶ ἐνίψατο, καὶ ἤλθε βλέπων. Οἱ οὖν γείτονες καὶ οἱ θεωροῦντες αὐτὸν τὸ πρότερον, ὅτι τυφλὸς ἦν, ἔλεγον· Οὐχ οὗτός ἐστιν ὁ καθημενος καὶ προσαιτῶν; Ἄλλοι ἔλεγον· ὅτι οὗτός ἐστιν. Ἄλλοι δὲ ὅτι ὁμοῖος αὐτῷ ἐστίν. Ἐκεῖνος ἔλεγεν· Ὅτι ἐγὼ εἰμι. Ἐλεγον οὖν αὐτῷ· Πῶς ἀνέωχθηράν σου οἱ ὀφθαλμοί; Ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, καὶ εἶπεν· Ἄνθρωπος, λεγόμενος Ἰησοῦς, πηλὸν ἐποίησε καὶ ἐπέχρισέ μου τοὺς ὀφθαλμούς καὶ εἶπέ μοι· Ὑπαγε εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωάμ, καὶ νίψαι. Ἀπελθὼν δὲ καὶ νιψάμενος, ἀνέβλεψα. Εἶπον οὖν αὐτῷ· Ποῦ ἐστίν ἐκεῖνος; Λέγει· Οὐκ οἶδα. Ἄγουσιν αὐτὸν πρὸς τοὺς Φαρισαίους, τὸν ποτε τυφλόν. Ἦν δὲ Σάββατον, ὅτε τὸν πηλὸν ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς καὶ ἀνέφωξεν αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς. Πάλιν οὖν ἠρώτων αὐτὸν καὶ οἱ Φαρισαῖοι, πῶς ἀνέβλεψεν. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Πηλὸν ἐπέθηκε μου ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ ἐνιψάμην, καὶ βλέπω. Ἐλεγον οὖν ἐκ τῶν Φαρισαίων τινές· Οὗτος ὁ ἄνθρωπος οὐκ ἔστι παρὰ τοῦ Θεοῦ, ὅτι τὸ Σάββατον οὐ τηρεῖ. Ἄλλοι ἔλεγον· Πῶς δύναται ἄνθρωπος ἁμαρτωλὸς τοιαῦτα σημεῖα ποιεῖν; Καὶ σχίσμα ἦν ἐν αὐτοῖς. Λέγουσι τῷ τυφλῷ πάλιν· Σὺ τί λέγεις περὶ αὐτοῦ, ὅτι ἠνοιξέ σου τοὺς ὀφθαλμούς; Ὁ δὲ εἶπεν· ὅτι προφήτης ἐστίν. Οὐκ ἐπίστευσαν οὖν οἱ Ἰουδαῖοι περὶ αὐτοῦ, ὅτι τυφλὸς ἦν καὶ ἀνέβλεψεν, ἕως ὅτου ἐφώνησαν τοὺς γονεῖς αὐτοῦ τοῦ ἀναβλέψαντος καὶ ἠρώτησαν αὐτούς, λέγοντες· Οὗτός ἐστιν ὁ υἱὸς ὑμῶν, ὃν ὑμεῖς λέγετε ὅτι τυφλὸς ἐγεννήθη; πῶς οὖν ἄρτι βλέπει; Ἀπεκρίθησαν δὲ αὐτοῖς οἱ γονεῖς αὐτοῦ καὶ εἶπον· Οἴδαμεν ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ υἱὸς ἡμῶν, καὶ ὅτι τυφλὸς ἐγεννήθη· πῶς δὲ νῦν βλέπει οὐκ οἴδαμεν· ἢ τίς ἠνοιξεν αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς ἡμεῖς οὐκ οἴδαμεν· αὐτὸς ἡλικίαν ἔχει, αὐτὸν ἐρωτήσατε· αὐτὸς περὶ ἑαυτοῦ λαλήσει. Ταῦτα εἶπον οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ὅτι ἐφοβοῦντο τοὺς Ἰουδαίους· ἡδὴ γὰρ συνετέθειντο οἱ Ἰουδαῖοι, ἵνα, ἐάν τις αὐτὸν ὁμολογήσῃ Χριστόν, ἀποσυνάγωγος γένηται. Διὰ τοῦτο οἱ γονεῖς αὐτοῦ εἶπον· Ὅτι ἡλικίαν ἔχει, αὐτὸν ἐρωτήσατε. Ἐφώνησαν οὖν ἐκ δευτέρου τὸν ἄνθρωπον, ὃς ἦν τυφλός, καὶ εἶπον αὐτῷ· Δὸς δόξαν τῷ Θεῷ· ἡμεῖς οἴδαμεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἁμαρτωλὸς ἐστίν. Ἀπεκρίθη οὖν ἐκεῖνος, καὶ εἶπεν· Εἰ ἁμαρτωλὸς ἐστίν, οὐκ οἶδα· ἔν οἶδα ὅτι, τυφλὸς ὢν, ἄρτι βλέπω. Εἶπον δὲ αὐτῷ πάλιν· Τί ἐποίησέ σοι; πῶς ἠνοιξέ σου τοὺς ὀφθαλμούς; Ἀπεκρίθη αὐτοῖς· Εἶπον ὑμῖν ἡδὴ, καὶ οὐκ ἠκούσατε· τί πάλιν θέλετε ἀκοῦειν; μὴ καὶ ὑμεῖς θέλετε αὐτοῦ μαθηταὶ γενέσθαι; Ἐλοιδόρησαν οὖν αὐτόν, καὶ εἶπον· Σὺ εἰ μαθητῆς ἐκείνου· ἡμεῖς δὲ τοῦ Μωϋσέως ἐσμέν μαθηταί. Ἡμεῖς

οἶδαμεν, ὅτι Μωϋσεὶ λελάληκεν ὁ Θεός· τοῦτον δὲ οὐκ οἶδαμεν πόθεν ἐστίν. Ἀπεκρίθη ὁ ἄνθρωπος καὶ εἶπεν αὐτοῖς. Ἐν γὰρ τούτῳ θαυμαστόν ἐστιν, ὅτι ὑμεῖς οὐκ οἶδατε πόθεν ἐστὶ, καὶ ἀνέωξέ μου τοὺς ὀφθαλμούς. Οἶδαμεν δὲ ὅτι ἁμαρτωλῶν ὁ Θεὸς οὐκ ἀκούει· ἀλλ' ἐάν τις θεοσεβῆς ἦ, καὶ τὸ θέλημα αὐτοῦ ποιῆ, τούτου ἀκούει. Ἐκ τοῦ αἰῶνος οὐκ ἠκούσθη ὅτι ἠνοιξέ τις ὀφθαλμούς τυφλοῦ γεγεννημένου. Εἰ μὴ ἦν οὗτος παρὰ Θεοῦ, οὐκ ἠδύνατο ποιεῖν οὐδέν. Ἀπεκρίθησαν, καὶ εἶπον αὐτῷ· Ἐν ἁμαρτίαις σὺ ἐγεννήθης ὄλος, καὶ σὺ διδάσκεις ἡμᾶς; Καὶ ἐξέβαλον αὐτὸν ἔξω. Ἦκουσεν ὁ Ἰησοῦς, ὅτι ἐξέβαλον αὐτὸν ἔξω, καὶ εὐρών αὐτὸν εἶπεν αὐτῷ· Σὺ πιστεύεις εἰς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ; Ἀπεκρίθη ἐκεῖνος καὶ εἶπε· Τίς ἐστι, Κύριε, ἵνα πιστεύσω εἰς αὐτόν; Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Καὶ ἑώρακας αὐτὸν καὶ ὁ λαλῶν μετὰ σοῦ, ἐκεῖνός ἐστιν. Ὁ δὲ ἔφη· Πιστεύω, Κύριε· καὶ προσεκύνησεν αὐτῷ.

ρίς νά ἔχουμε συναίσθηση τοῦ πόσο βαθιά μᾶς ἀφορᾷ τὸ θέμα σέ ὅλες τίς διαστάσεις τῆς ὑπαρξῆς μας.

Τὴν ἐπιποθαιότητα καὶ ἐλαφρότητα αὐτὴ ἔρχεται νά ἀποδομήσει ἡ ἀπάντηση τοῦ Χριστοῦ. Οὔτε αὐτὸς ἀμάρτησε, οὔτε οἱ γονεῖς του, ἀλλὰ γεννήθηκε τυφλὸς γιὰ νά καταστοῦν προφανή τὰ ἔργα πού ἡ δύναμη καὶ ἡ ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ ἀπεργάζεται χάριν τῆς ἀνθρώπινης φύσεως. Πολλοὶ σπεύδουν νά ἐρμηνεύσουν τὴν ἀπάντηση αὐτὴ ὡς δηλωτικὴ σκοπιμότητας καὶ ἰσχυρίζονται ὅτι ὑπονοεῖ πῶς ὁ ἐκ γενετῆς τυφλὸς γεννήθηκε ἔτσι γιὰ νά ἔχει τὴ δυνατότητα ὁ Χριστὸς νά ἐργασθεῖ τὸ θαῦμα τῆς θεραπείας του. Ἀλλὰ πότε θέλησε ὁ Ἅγιος Θεὸς τὴν ταλαιπωρία τοῦ πλάσματος του καὶ πότε ἔσπευσε νά τὴν ἐκμεταλλευθεῖ; Μὴν τὸν ἀδικοῦμε μὲ ἀβασάνιστες θεωρήσεις καὶ ἀνθρώπινες παρανοήσεις.

Ἡ ἀπάντηση τοῦ Χριστοῦ ὑπονοεῖ κυρίως τὴν αὐξημένη προστασία πού παραχωρεῖ πλουσίως ὁ Ἅγιος Θεὸς σέ ὅσους τὴν ἔχουν ἀνάγκη καὶ ὑπομένοντας τὴ διεκδικοῦν. Γιατί ἂν καὶ ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴ διεκδίκηση τῆς παρακοῆς ἔλιкуσε καὶ ὅλες τίς συνέπειες μὲ κυρίαρχες τὸν πόνο καὶ τὴ φθορά, ὁ Ἅγιος Θεὸς –συγκαταβαίνοντας στὴν ταλαιπωρία τοῦ πλάσματος του– τοῦ ἔδωσε τὰ μέσα νά ὑπομείνει, ὥστε νά μὴ συντριβεῖ ἀπὸ τὴν κακοπάθεια τῆς ἀσθένειας, καὶ μάλιστα τῆς χρόνιας. Ὅχι μόνον ἐπιδρασιλεύει τὴν ὑπομονὴ ὡς ἄνωθεν εὐλογία, ἀλλὰ συνάμα προστατεύει καὶ ἀπὸ τὴν ἁμαρτία τὴν ἴδια, καθιστώντας τὴν ἀσθένεια στὴν πνευματικὴ τῆς διάσταση πλουτρό καθαρμοῦ καὶ αἰτία ὀλοκλήρωτικῆς ἐξάρτησης μὲ ὄρους ἀδιάκριτης ὑπακοῆς στό θεῖο θέλημα.

Ὁ τυφλὸς ὁμολογεῖ τὴν πίστη του

Καθὼς τὸ ἀνέσπερο Φῶς τῆς Ἀνάστασης καταυγάζει τὴν περίοδο πού διανύουμε καὶ λαμπρύνει τὴν ὑπαρξὴ μας, τὸ Εὐαγγέλιο μᾶς παρουσιάζει καὶ τὸν ἐκ γενετῆς τυφλὸ νά εὐεργετεῖται μὲ θαῦμα καὶ νά βλέπει τὸ φῶς τὸ αἰσθητό. Τὸ ἐντυπωσιακό, ὅπως σέ κάθε θαῦμα πού καταγράφει τὸ Εὐαγγέλιο, δὲν ἐγκείται

5 Ίουνίου 2016: ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΤ΄ ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ
«Ἡ θεραπεία τοῦ ἐκ γενετῆς τυφλοῦ». Δωροθέου ἐπισκόπου Τύρου ἱερομάρτυρος († 362),
Νικάνδρου, Γοργίου καί Ἀπόλλωνος μαρτύρων (δ΄ αἰ.), Μάρκου νεομ. ἐν Χίῳ.
Ἦχος: πλ. α΄ - Ἐωθινόν: Η΄ - Ἀπόστολος: Πράξ. ιστ΄ 16-34 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. θ΄ 1-38.
Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 12 Ίουνίου, τῶν ἁγίων 318 Πατέρων.
Ἀπόστολος: Πράξ. κ΄ 16-18, 28-36 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. ιζ΄ 1-13.

στήν ὑπερφυσική θεραπεία, ἀλλῆλὰ στήν πνευματική διδασκαλία πού ὡς θεῖο μήνυμα προκύπτει ἀπό τή δράση τοῦ Χριστοῦ μας.

Ὁ τυφλός ὁμολογεῖ τήν πίστη του στόν εὐεργέτη του ὡς Σωτήρα καί Λυτρωτή τοῦ κόσμου, τήν ἴδια στιγμή πού μιά ὀλόκληρη κοινωνία, συμπεριλαμβανομένων καί τῶν γονέων του πού μαζί του ὑπέφεραν τίς συνέπειες τῆς ἀσθένειας, τοῦ γυρίζει τήν πλάτη καί, ἔστω «διά τόν φόβον τῶν Ἰουδαίων», τόν ἀποστρέφεται. Πῶς τό κατορθώνει; Ἡ πολιτεῖς ἀσθένεια καί ἡ δοκιμασία τῆς ὑπομονῆς τόν ἔχουν γαλιβάνισει, ὥστε μέ πρακτική φιλοσοφία νά ξεχωρίζει τό ὠφέλιμο καί νά ἀπορρίπτει τό περιττό. Ἐπειτα ἡ ἴδια ἡ ἀσθένειά του τόν προφύλασσε ἀπό πειρασμούς ἰσχυροῦς καί συνήθεις στούς ὑγιεῖς, ἐνῶ καί ἐμποδιζόταν νά περιπληκεῖ στίς προκλήσεις τῆς ἀμαρτίας, μέ συνέπεια -ἄν καί τυφλός- νά ἔχει καθαρή πνευματική ὄραση.

Τό μήνυμα τοῦ Κυρίου μας εἶναι σαφέστατο. Πολλές φορές οἱ ὑψηλότερες καί πλείον ἀληθινές θεωρήσεις περί ζωῆς προέρχονται ἀπό τοὺς ἀνθρώπους τοῦ πόνου, οἱ ὁποῖοι μέσα ἀπό τή φιλοσοφία τῆς ἀγόγγυστης ὑπομονῆς καταλήγουν στήν ἀνακάλυψη τῆς πίστεως καί τόν ἐναγκαλισμό της μέ κάθε κόστος, ὡς τό μόνο χρήσιμο καί σωτήριο στόν κόσμο αὐτόν.

Ἄρχιμ. Ἰ. Ν.

Ἀπό τίς ἐκδόσεις τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας

ΤΑ ΑΠΑΝΤΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

στή βραβευμένη ἀπό τήν Ἀκαδημία Ἀθηνῶν πατερική σειρά
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ΚΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ,
τόμοι 1 ἕως 97. (Ἡ σειρά συνεχίζεται).

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγεῖται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἐσπερινοῦ, στήν ὁποία περιτσιασιακῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καί θά ὀμιλεῖ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής· Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διευκρίφωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ΄ ὄλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr